

I

Willem hield haar hand vast en bedacht zich dat hij dit al heel lang niet meer gedaan had. Hij had natuurlijk wel haar hand vastgehouden, dagelijks, maar niet zo liefdevol. En hij had het zeker niet zo intens beleefd. Het viel hem nu pas op, nu hij er eens goed naar keek, hoe mooi haar handen waren. Weliswaar gerimpeld door de tijd, maar mooi. Onbeschrijfelijk mooi. Elke keer als hij met zijn hand over haar hand wreef, dan wreef hij de rimpels glad. Voor even maar. Dan zag hij weer de handen van het jonge meisje dat hij meer dan een halve eeuw geleden huwde. Ze hadden veel meegemaakt deze handen. Haar handen en zijn handen. Meestal samen, maar ook een tijdje apart. Hij had heel de nacht haar hand vastgehouden. Nee hoor, hij wilde niet weg. Hij wilde bij haar blijven. Haar adem horen en haar hand strelen. Hij wist namelijk zeker dat zij hem wel zou horen. En dat ze hem zou voelen. Tussendoor had hij even gauw een plas gedaan en was met frisgewassen handen weer op het krukje naast haar bed gaan zitten. Met haar linkerhand weer in zijn warme, grote handen.

“Ze zeggen dat het niet goed met je gaat, Ria, dat ik je nooit meer mee naar huis kan nemen. Maar wij zullen ze verrassen hè, die doorgestudeerde artsen. Ze kunnen me wat met al die praatjes. Wij zullen ze verrassen.”

De monitor gaf een grillig beeld van haar hartslag. Hij was dan wel geen dokter, maar hij wist goed dat dat geen goed beeld was. In het vervelende piepgeluidje dat bij elke hartslag te horen was had hij geen regelmaat kunnen ontdekken. Maar gelukkig hoorde hij nog wel steeds dat piepgeluidje, want als dat stopte... De telefoon naast het bed onderbrak zijn gedachten.

“Willem...”

Zijn stem klonk diep, maar zonder emoties.

“... Nee, niet goed. Ze zeggen dat ze de ochtend niet gaat halen, maar ik heb tegen mama gezegd dat ze over een paar dagen weer met me mee naar huis gaat. Gezond en wel. Uiteraard heeft ze niet geantwoord, dat kan ze niet. Maar ik weet zeker dat ze me hoort en dat het helpt als ik positief tegen haar blijf praten. Toch vindt de verpleging het verstandig als iedereen komt, voor een wake.”

Hier werd het even ijsig stil in de, ook ijsig ogende, strak witte kamer. Willem slikte een grote brok in zijn keel weg.

“Ik snap het, schat. Amsterdam is te ver voor een uurtje bezoek. Tja, honderddertig kilometer in de spits. Het is niet niks nee. En je had toch al niet zo’n goed contact met mama. Heb je misschien wel tijd om even na te denken? ... Nou, of je wat wilt zeggen als ze gecremeerd wordt. ... Je komt niet?”

Weer een stilte. Een stilte die hij gebruikte om met een hand over zijn vermoeide gezicht te wrijven.

“Ja, het blijft honderddertig kilometer en Mike kan inderdaad niet mee. Nou, dan ga ik maar ophangen. Ik laat wel weten hoe het gaat. Dag meisje.”

Hij legde zachtjes de hoorn op het toestel.

Al sinds jaren was het contact tussen Ria en Marloes verbroken. Toen Ria had uitgesproken dat zij dacht dat Mike wel eens een loverboy kon zijn, was Marloes boos weggegaan en had ze nooit meer met Ria contact gehad. Wel met hem. Een keer in de maand ongeveer als ze wist dat hij avonddienst had. Dan belde ze hem op zijn werk op. Dan kon ze ook weer snel neerleggen als ze hoorde dat hij het druk had. Maar ze belde hem voornamelijk op het werk, omdat ze dan zeker wist dat ze niet haar moeder aan de

lijn kon krijgen. Dat was een keer gebeurd en het was een hele scène geworden met een huilende Ria en een schreeuwende Marloes. Toen Ria zei dat ze er niet meer tegen kon en graag de lijn wilde verbreken, schreeuwde Marloes dat ze dan nooit meer met haar zou bellen. En ze had woord gehouden. En misschien was het ook wel beter zo. Het ergste was nog wel dat Ria gelijk had. Dat Mike inderdaad een loverboy was. Hij was té lief, gaf té veel cadeautjes en beloofde té veel mooie dingen die Marloes allemaal geloofde. Maar als je verliefd bent is verliefdheid de enige waarheid in alle waarheden die ooit waar waren. Dan is wat ouders er tegenin brengen vooral niet waar. Marloes verhuisde naar Amsterdam. Daar zou Mike werken, als personeelswerver bij een leuke onderneming. En ze wilde voor altijd bij hem blijven. Maar nu werkt ze in een bordeel en blijkt Mike toch niet zo heel lief meer. Het werven van personeel ging voornamelijk via beloftes, cadeautjes en het bed. Maar ondanks alles wil ze bij hem blijven en Mike is niet meer welkom bij Willem en Ria.

“Ze komt niet, Ria,” zei hij tegen haar, terwijl hij een kus op haar rimpels gaf, “hierna zal ik nooit meer iets van haar horen denk ik. Dan blijf ik alleen over met Helen en de drie kleine kereltjes. Nou ja, klein. De drie jongvolwassenen. Maar dat gaat toch zeker nog lang duren hè? Jij komt toch nog mee naar huis?”

Een verpleegkundige die voorbijkwam was stil blijven staan en had het hele tafereel bekeken.

“Kan ik iets voor u doen, meneer?”

“Nee,” antwoordde Willem, “behalve de deur sluiten als u verder gaat.”

Toen hij even langer dan normaal met zijn ogen knipperde, hoorde hij hoe de deur zacht gesloten werd. Hij was weer alleen met Ria. Met zijn Ria waar hij al meer dan vijftig jaar bij was. En